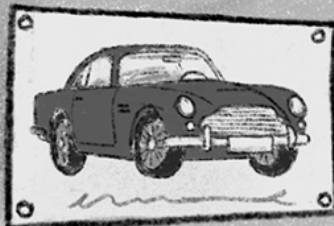

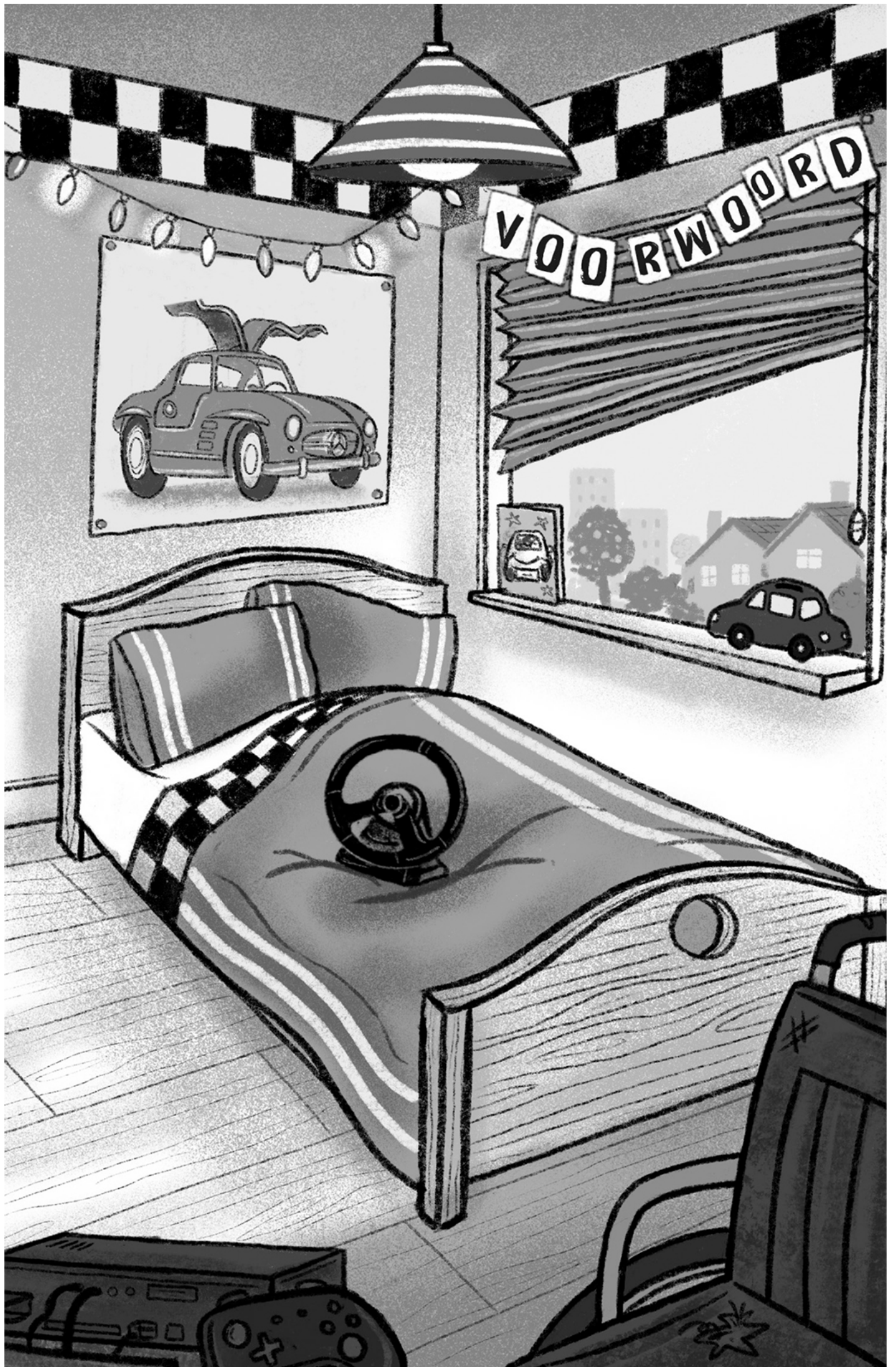
EEN

SOORT VAN

Geloof
in jezelf
dan is
alles mogelijk

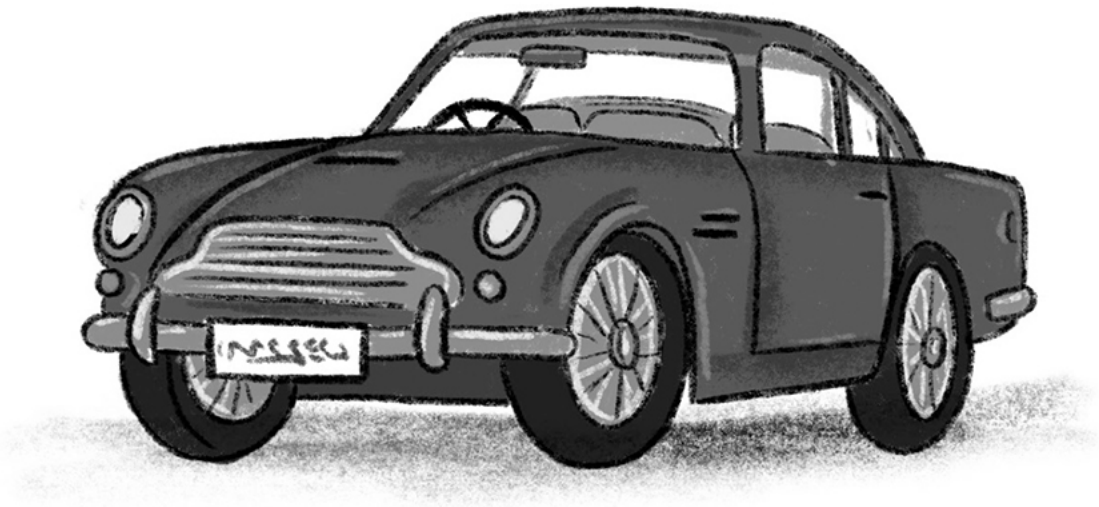

Een soort van voorwoord

Amy Topper is dol op auto's. Dit zijn haar favorieten:

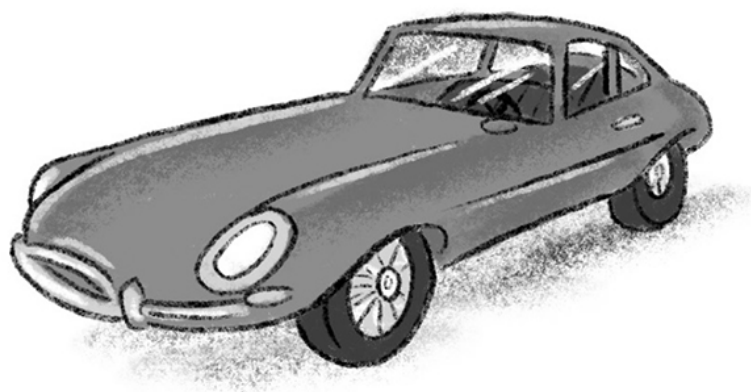
1. ***De Aston Martin DB5.*** Dit is de auto waarin James Bond rijdt. Amy vindt hem prachtig. Maar net als met alle oude auto's (door echte kenners, zoals Amy, 'klassiekers' genoemd) zou Amy er een elektromotor in laten zetten als ze er ooit eentje zou krijgen, want dat is

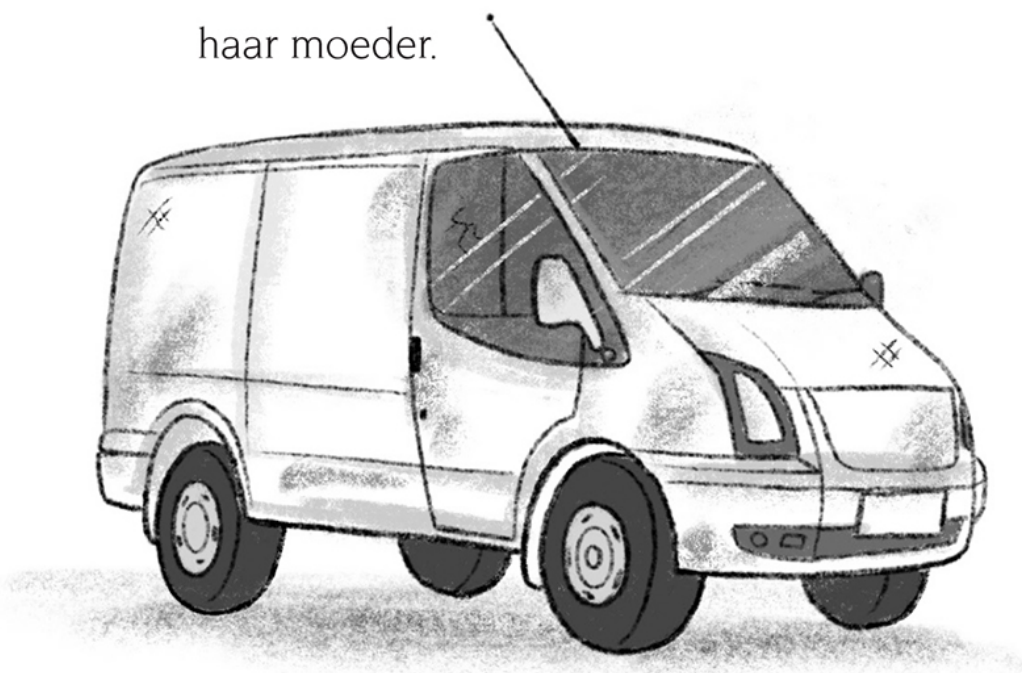
beter voor het milieu. Misschien zou haar vriend Rahul haar daar wel bij kunnen helpen. Hij is namelijk uitvinder.
Soort van, dan.

2. De Mercedes 300 SL Vleugeldeur. Dit is ook weer een echte klassieker. Maar dan met deuren die niet normaal opendraaien, maar omhoogklappen alsof het vleugels

het heel slim dat de auto altijd al E-Type heette, zelfs nog voordat er een elektrische versie was.

De Ford Transit-bestelbus. Dat wil zeggen... een Ford Transit-bestelbus. Namelijk het witte, ingedeukte, zeven jaar oude busje van haar moeder.

Amy's liefde voor auto's lijkt misschien wat ongebruikelijk. Niet omdat ze een meisje is – er zijn genoeg meiden die van auto's houden en jongens die dat niet doen – maar omdat ze een vreselijk auto-ongeluk heeft gehad toen ze acht was. Zo vreselijk dat ze vanaf dat moment – en ze is nu elf – een rolstoel nodig heeft.

Amy's ongeluk was ook de reden dat de Ford Transit-bestelbus op haar lijstje van favoriete auto's stond. Als autogek – of autoliefhebber, zo je wilt – wist ze best dat het busje niet kon tippen aan de Aston Martin of de Vleugeldeur, maar ze wist ook dat haar moeder er heel veel tijd en geld in had gestoken om die oude wagen, die een beetje aan Takel uit *Cars* deed denken, om te bouwen tot iets waarmee ze Amy en haar rolstoel kon vervoeren (plus haar zeer, zeer puberale broer, Jack – die zul je zo meteen leren kennen). En dat zorgde ervoor dat de bus een van de miljoenen redenen was waarom Amy zo van haar moeder hield. Vaak voelde ze een extra vlaag van liefde wanneer ze met gemak de inrijplaat op reed die uit de achterdeuren omlaag kwam.

‘Dank je, mam!’ zei ze dan terwijl ze Transit in reed.
‘Kijk! Ik kan het met één hand...!’”

Dat is niet helemaal waar.

Of beter gezegd: het is *niet meer* waar.

Amy *kon* altijd met gemak de inrijplaat op rijden, maar nu niet meer. Dat lag niet aan haar en ook niet aan de bestelbus: het lag aan haar rolstoel. Die had een afwijking aan zijn rechterwiel, dat al een hele tijd niet meer dezelfde kant op stond als het linkerwiel. Wat betekende dat Amy soms het gevoel had dat ze rondreed in een winkelwagentje. En niet zomaar een winkelwagentje, maar zo eentje dat ver uit de buurt van alle andere winkelwagens aan de rand van het parkeerterrein was blijven staan, omdat mensen die boodschappen doen al na één blik weten dat de wieltjes ervan niet goed werken.

Oké, misschien draaf ik een beetje door met die winkelwagen-vergelijking. Al is het wel een vergelijking die Amy zelf vaak gebruikte als ze tegen haar moeder klaagde over haar rolstoel. Dat was ze aan het begin van dit verhaal trouwens net aan het doen, terwijl ze

samen met haar moeder naar de Lidl reed, de grote supermarkt die veel goedkoper was dan de andere supermarkten in de buurt.